

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

K O R I J E N I : KARAMEHMEDOVIĆ

Bismi'llâh

RAGIB KARAMEHMEDOVIĆ, rođen u Trebinju 1886, umro u Čikagu 1945, brat je moje nane po majčinoj liniji, KERIME KARAMEHMEDOVIĆ, udate PROHIĆ (rođene 1890? u Trebinju - umrle 1964, u Sarajevu).

RAGIB KARAMEHMEDOVIĆ, svršeni studija prava u Beču kao i njegov otac (a moj pradjed), bio je jedini intelektualac koji je u doba masovnih emigracija hercegovačke sirotinje iz trebinjskog kraja s početka 20 stoljeća napustio rodni grad Trebinje kao politički izbjeglica. Desilo se to nakon političkog umorstva njegova i oca moje nane Ćerime, gradonačelnika rodnog grada, za koja su ubojstva (u ovom slučaju vješanjem) Srbi optuživali Crnogorce, i obratno. (U porodičnoj tajnoj predaji navodi se prvi krivac). Bila je to zakašnjela "Nevesinjska puška", za koju se po netu hvale da ih je bilo tri, posljednja 1992-1995...

Na fotografiji je g. Ragib Karamehmedović sa kćerkom Ćerimom / Olgom i sinom Osmanom. Olga je rođena 1911, kasnije se udala za g. Omera Avdića, i umrla u dubokoj starosti 2001 u Čikagu, ostavljajući za sobom sina Envera (koji je po mom srednješkoljskom sjećanju nastavio pravničku tradiciju porodice Karamehmedović).

Avaj, zaboravu korijena, i avaj neznanju! Bila sam u SAD-u u dva navrata, 1988. i 1989., post-zatvorski lutajući po svijetu u zbjegu od komunističkih jugoslavenskih progona, a da nisam imala svijesti da potražim svoje blize, u čijim "sam "lakiranim cipelicama protrčala kroz djetinjstvo". (Citiram samu sebe iz romana KATARZIČNI SNOVI, građu za koji i skupljam na tim istim američkim, britanskim, turskim... putovanjima).

Iako je nanin brat Ragib umro u istoj godini kad sam se ja rodila 1945, ona ga nije prestajala nježno spominjati, trajući tako još dugo u mojoj djetinjoj svijesti kao živ čovjek. Njegova kći Ćerima nastavit će slati pakete hrane, odjeće i obuće (s kojim ću nekim prelijepim komadima izazivati zavist kolegica u mojoj klasičnoj gimnaziji u Sarajevu kao i mom studentskom domu u Zagrebu). Te pošiljke ne samo da su nam pomogle preživjeti godine neimaštine, kao posljedice Drugog svjetskog rata, već još više one, bolnije, nastale zbog sveopće pljačke časti, porijekla, imovine, društvenog statusa bosanskim i drugih muslimanskim familijama... od strane novih

jugoslavenskih komunističkih vlasti.

Moja tetka Ruhija Prohić, udata Taso, najstarija sestra moje majke Nadije, poginut će na sedždi, u svojoj kući u Cernici u Mostaru 1992. Ponovno avaj! jer ću tek poslije rata, u "slučajnom" susretu sa jednom daljnjom rođakom iz Trebinja, saznati kako se na početku ratne 1992. moja r. tetka Ruhija prisjećala umorstva njezina djeda, a moga pradjeda, te dajidina, tj. Ragibova bijega u SAD, nakon hitne udaje svoje sestre, njene i majke moje mame, a moje najdraže nane, za puno starijeg udovca. Čekajući čije svatove će Alhamijado pjesnikinja s/pjevati pjesmu, od koje pamtim samo ono što je pjevao r. Zaim Imamović, nakon što ju je zapisao u našoj kući iz r. Ć/K/erimih usta:

*Moj pendžeru, moj grki čemeru
sladi si mi bio od šećera
a sad si mi grči od čemera*

... a sve se desi porad prve "Nevesinjske puške", koja je eto opet zapucala 1992. iz svih cijevi, nakon punih 100 godina, i više. I čiji će metak /granata / bomba stići, u Sarajevu moga milog brata Jakuba, u Konjicu Kasimovu sestru Almasu, u Mostaru našu poštovanu tetku-mučenicu, Ruhiju. Bombardiranjem posljednjih kuća Taso u Cernici, nestat će i moje tetke Ruhije (kojoj ni u parku Liska ne daju mirno počivati), i njene avlije s odrinom, dok se u noćnim satima utjecala jedinom sigurnom utočištu - svome Allâhu dž.š. I uistinu se zauvijek utekla!

Selam, mir, spokoj, sigurnost! svim napaćenim dušama moje familije, čije korijene tek sad imam mira i vremena polahko otkrivati. Kopajući po izgorenim, pocijepanim, nečitkim, djelomičnim... dokumentima, po ostacima velike Prošlosti, po izgubljenim Sjećanjima moga djetinjstva, po plićaku Mladosti ispiranom od strane komunističkih ideologa, po zatvorima i "zatvorima" koje će pratiti moja buđenja sebi u Bogu, ali i po tvrdoj bosanskoj balkanskoj zemlji, u kojoj je naš Gospodar odredio da utiremo svoje staze na putu prema Njemu.

Karamehmedovići, tvrde historičari, zamijenili su, ko zna kad, svoju iransku postojbinu za kršnu hercegovačku. Doprinoseći tako nostalgичnom pjevu čitave Zemaljske kugle (oduvijek u vlastitom, ali i u ljudskom obrtanju) svoju vlastitu. I nostalgiju, i čežnju, i tugu.

Sarajevo, 10. Muharrama 1435
14. Studenoga 2013.

DOLJE:

OBITELJ KARAMEHMEDOVIĆ
IZ TREBINJA
ex. KRALJEVINA JUGOSLAVIJA
/ BOSNA I HERCEGOVINA
CHIKAGO, USA

RAGIB KARAMEHMEDOVIĆ
sa svojom djecom:
ĆERIMA / OLGA KARAMEHMEDOVIĆ
(kasnije udata AVDIĆ)
OSMAN KARAMEHMEDOVIĆ

P.S. Ragib je svojoj kćeri dao ime voljene sestre Ćerime, a ime Olga dato joj je zvanično iz razloga sigurnosti. Sama Olga se u pismima svojoj tetki Ćerimi uvijek potpisivala imenom koje je dobila po njoj. Ta prepiska trajala je i nakon tetkine smrti, tj. smrti moje nane, 1964, a onda je potpuno zamrla 1972, smrću moje mame, Nađije Prohić, udate Salihbegović. Tako nisam ni znala da je Olga doživjela duboku starost, ušavši i u novo stoljeće, i da sam propustila šansu da je posjetim prilikom moja dva post-zatvorska putovanja u Sjedinjene Američke Države.

